

Arrest

**nr. 66 349 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn, geboren te Vucitern (Kosovo), maar de laatste tien jaar woonachtig te Novi Sad (Servië). U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Tijdens de oorlog zou uw huis in Vucitern verbrand zijn en zou uw echtgenote, B. S. (...) (OV x), verkracht zijn, uw zoon geslagen zijn en u in de boeien geslagen zijn. Na de oorlog besloot u Kosovo te verlaten en vluchtte u naar Servië, waar u na een aantal dagen in contact kwam met een Serviër, genaamd P. (...). Hij zou u, uw echtgenote en uw zoon gedurende vele jaren onderdak en eten hebben gegeven in ruil voor klusjes die u moest uitvoeren op zijn boerderij. Toen deze oude Serviër stierf, kon u nog een maand in zijn huis blijven wonen tot dat zijn zoon u, uw echtgenote en uw zoon uit het huis van zijn vader zette. U had nergens om naartoe te gaan en overnachtte enkele dagen in het park. U

verklaart dat u toen besloot te vluchten. U kwam iemand tegen die u naar België wou brengen en u stelt 7 of 8 maanden geleden op illegale wijze vertrokken te zijn vanuit Novi Sad naar België. U vroeg asiel aan op 14 september 2009.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt op 16.03.2010 in Kraljevo (Servië).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Servië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo verklaart u dat u tijdens de oorlog gevlucht was van Kosovo naar Servië omdat uw huis in Kosovo verbrand was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Daar kwam u na een aantal dagen een Serviër tegen die u, uw vrouw en uw zoon in huis nam gedurende een 10-tal jaren. In ruil voor eten en onderdak werkte u voor hem als herder totdat hij stierf en zijn zoon u en uw gezin aan de deur zette (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat u tijdens de oorlog gevlucht was vanuit Kosovo naar Servië en dat u in Servië in een sociale woning woonde in de jaren die volgden (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Zij is bovendien niet op de hoogte van een Serviër die u huisvestte (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5, 15). Verder klinkt de naam 'P. (...)' haar niet bekend in de oren (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5), wat overigens vreemd is als u beweert gedurende vele jaren bij hem te hebben gewoond en voor hem te hebben gewerkt. U verklaart bovendien dat zowel u, uw echtgenote als uw zoon voor deze Serviër gewerkt hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hierbij komt nog dat uw echtgenote beweert dat u nooit gewerkt hebt met uitzondering van 1 dag. Volgens haar zou u nooit met schapen gewerkt hebben (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 15), hoewel zij evenwel verklaart dat u vlak voor uw vertrek nog een maand in een huis van een Serviër woonde en voor zijn koeien zorgde (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 20). Verder verklaart u dat u voor uw medische problemen door de Serviër, P. (...), naar de dokter werd gebracht op zijn motor (gehoorverslag CGVS, p. 19). Uw echtgenote schijnt hier evenmin iets over te weten en verklaart u vergezeld te hebben naar de dokter, waar u te voet naartoe zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 16). Bovenvermelde verklaringen van u en uw echtgenote stemmen klaarblijkelijk niet overeen.

Voorts dient evenwel vastgesteld te worden dat de vluchtmotieven die u aanhaalt – met name, het gebrek aan huisvesting – van louter socio-economische aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er inzake de door u aangehaalde socio-economische problematiek zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder verklaart u dat de Serviër waarbij u woonde steeds goed voor u zorgde en dat u in de periode dat u bij hem woonde geen enkel probleem kende, noch met andere medeburgers, noch met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15, 17, 18). U zou bovendien na de dood van de Serviër niet naar oplossingen gezocht hebben om daar een leven op te bouwen (gehoorverslag CGVS, p. 16), maar zou meteen na het overlijden van de Serviër uw geboorteakte hebben aangevraagd met de bedoeling het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 12, 17).

Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen (nieren, longen, rug), die u met geen enkel attest staafde, dient te worden vastgesteld dat u hiervoor eveneens in behandeling was in Servië en dat uw medische kosten overigens werden terugbetaald door de Servische overheid (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 17). U bent volgens uw verklaringen immers in het bezit van een gezondheidsboekje in Servië (gehoorverslag CGVS, p. 18). Voorts dient er worden opgemerkt dat de medische problemen die u aanhaalt geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor ene machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u niet naar Kosovo zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren, omdat u ervan overtuigd bent dat de Albanezen nog niet vergeten hebben wat er in de oorlog gebeurd is en u opnieuw zullen

proberen vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 16, 22). Hierbij dient er gewezen te worden op de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw vrees ten opzichte van Kosovo is bijgevolg niet meer actueel.

Mocht u dan nog problemen krijgen met Albanezen, dan kunt u nog steeds beroep doen op de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force). In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het CGVS tevens blijkt dat de bescherming die door deze instellingen aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het CGVS verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande kan er worden gesteld dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens

benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de “algemene rechtsbeginselen van *Audi alteram partem*, recht op verdediging en op tegenspraak, van artikel 52/2 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)”.

Het tweede middel heeft betrekking op de “Schending van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 57/6 voorlaatste alinea van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus”.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partij duidt in haar tweede middel niet aan welk “beginsel van behoorlijk bestuur” zij, benevens het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en preciseert evenmin op welke wijze dit zou zijn gebeurd zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. Verzoekende partij voert de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van “*Audi alteram partem*, recht op verdediging en op tegenspraak”, doordat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op basis van verslagen van zijn documentatiedienst waarvan de inhoud niet voor het nemen van de beslissing aan haar werd bekendgemaakt. Nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het onderzoek enkel de commissaris-generaal toekomt, verzoekende partij maar dertig dagen heeft om het verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe gegevens beperkt is en de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk verloopt, is het onverenigbaar met hoger genoemde beginselen dat het onderzoek voor de commissaris-

generaal op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het resultaat ervan niet wordt meegedeeld voor een beslissing wordt genomen.

Verzoekende partij stelt eveneens dat, net zoals de procedure in het strafrecht, de procedure bij de commissaris-generaal tegensprekelijk moet zijn, zo niet worden de rechten op verdediging geschonden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd en teruggestuurd naar verwerende partij voor een tegensprekelijk onderzoek, waarbij de informatie aan verzoekende partij wordt overgemaakt en zij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan brengen.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij het recht heeft om voorafgaandelijk gehoord te worden volgens het principe *“audi alteram partem”* en het tegensprekelijke debat, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord op 1 juni 2011 (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoot hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratieve dossier en verzoekende partij had gebruik makend van haar inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van de informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.2.4.1. Verzoekende partij poneert vervolgens dat, nu het dossier reeds op 26 oktober 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal en de bestreden beslissing pas werd genomen op 8 juni 2011, er niet werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Het feit dat op het niet eerbiedigen van de door artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet geen sanctie staat, is volgens verzoekende partij in strijd met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, nu het niet respecteren van de beroepstermijn van 30 dagen door verzoekende partij wel elke beroepsmogelijkheid voor haar ontnemt. Verzoekende partij uit tevens de vrees dat *“het onderzoek “in voorrang” eigenlijk verward werd met een “oppervlakkig” onderzoek”*. Om die redenen vordert verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het niet naleven van de termijnen voorzien in artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet inderdaad geen sanctie met zich meebrengen, nu het termijnen van orde betreffen. De overschrijding van deze termijnen tast aldus de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Verzoekende partij licht niet toe welk belang zij zou hebben gehad bij een eerder genomen beslissing. Integendeel, heeft verzoekende partij door de lange duur van de asielprocedure langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en werd zij tevens langer in de mogelijkheid gesteld om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Zij brengt geen element aan dat de Raad ertoe zou nopen te concluderen dat het verstrijken van een bepaalde termijn een element is dat zou kunnen leiden tot internationale bescherming in de vorm van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Desbetreffend argument kan niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekende partij insinueert dat het door verwerende partij verrichte onderzoek oppervlakkig zou zijn geweest, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder de punten 2.2.6.2. en 2.2.8.

2.2.5.1. Verzoekende partij haalt tevens een schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doordat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde *“intrinsieke eigenschappen”* van verzoekende partij. Zo zou de commissaris-generaal de persoonlijke situatie van verzoekende partij en die van haar echtgenote niet voldoende in acht hebben genomen omdat zij tegenstrijdigheden vaststelt tussen de verklaringen van verzoekende partij en diens echtgenote, terwijl uit de inhoud van het gehoor duidelijk blijkt dat zowel verzoekende partij als haar echtgenote psychisch gestoord zijn en een verschillend denkpatroon hebben waardoor zij niet in staat zijn om een gehoor op de door verwerende partij verwachte manier af te leggen. Zij zouden duidelijk

tijdens hun gehoor hebben medegedeeld dat zij zich niet goed voelden, niet enkel tijdens het gehoor maar ook in het algemeen, daar zij te veel hebben meegemaakt. Ter illustratie van deze “zwakheden” citeert verzoekende partij in haar verzoekschrift een aantal passages uit het gehoorverslag waaruit kan worden afgeleid dat vooral de echtgenote van verzoekende partij, onder meer omwille van de medicatie die zij dient te nemen, totaal verloren is en dat zij aldus niet over de mentale capaciteiten beschikt om een degelijk interview af te leggen. Zo beweert verzoekende partij tevens dat haar echtgenote door het innemen van haar medicatie de tolk niet zou hebben begrepen.

Verzoekende partij verduidelijkt verder dat zij nog niet de gelegenheid hebben gehad om deze psychologische problemen te laten attesteren door een arts, nu zij “*niet heel precies opgevolgd worden en ze niet zouden weten bij welke dokter ze terecht zouden kunnen*”.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat het verweer van verzoekende partij middels voormeld artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 slaat op de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden die allen betrekking hebben op elementen van het asielrelaas zoals het zich zou hebben voorgedaan in Servië. Zowel uit het administratief dossier als uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenote benadrukken dat zij de Kosovaarse nationaliteit hebben waardoor “*een onderzoek naar de vrees in geval van terugkeer naar Servië bijgevolg niet dienstig is*” (verzoekschrift, p. 7). Door het voorhouden de Kosovaarse nationaliteit te bezitten dient met toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te worden beoordeeld met Kosovo als referentiestaat. De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgehouden situatie in Servië en meer in het bijzonder de desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheden is derhalve niet dienend.

2.2.6.1. Onder verwijzingen naar de bepalingen in “*artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus*” waarin wordt gesteld dat de lidstaten het desbetreffend onderzoek op een deugdelijke wijze dienen te voeren steunend op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen, werpt verzoekende partij op dat met tal van alarmerende berichtgeving met betrekking tot de situatie van de Roma in Kosovo door verwerende partij geen rekening werd gehouden. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op informatie die vooral afkomstig is van ter plaatse aanwezige internationale en lokale autoriteiten en op de Kosovaarse grondwet volgens dewelke geen discriminatie tegen minoriteiten toegelaten is. Verzoekende partij meent in dit verband nuttig te kunnen verwijzen naar het “*arrest MSS t. België en Griekenland van 21 januari 2011*” waarin België werd veroordeeld omdat het ervan uitging dat, gezien de asielrichtlijnen werden omgezet in het Grieks recht en Griekenland lid was van de EU, kandidaat-vluchtelingen daar de nodige internationale bescherming zouden krijgen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in dit arrest echter dat de Belgische autoriteiten tevens hadden moeten nagaan hoe de asielwetgeving in de praktijk werd toegepast. Het bestaan van een nationale wetgeving op zich is derhalve niet voldoende volgens het Hof. Verzoekende partij betoogt, naar analogie met de redenering in het geciteerde arrest, dat het bestaan van beschermende wetgeving voor Roma en van internationale verenigingen die de verbetering van de situatie benadrukken één zaak is, doch dat het werkelijke beleven door de Roma-gemeenschap zelf van deze op papier bestaande verbeteringen een andere zaak is. Verzoekende partij voert aan dat het begrijpelijk is dat zich geen belangrijke etnische incidenten meer voordeden nu bijna alle Roma uit Kosovo zijn weggelopen. Bovendien blijft UNHCR in zijn richtlijnen van 9 november 2009 waarschuwen voor de situatie van Roma in Kosovo. Verzoekende partij citeert voorts in haar verzoekschrift algemene informatie van Human Rights Watch van 23 juni 2009, een artikel van de website “*humanrights.ch*” omtrent een persbericht van de *Société pour les peuples menacés (SPM)* van 27 februari 2008 en een passage uit *La calvaire des Roms au Kosovo* van 1 juli 2003. Met deze alarmerende informatie werd geen rekening gehouden, zo stelt verzoekende partij.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het argument van verzoekende partij dat er bijna geen Roma meer verblijven in Kosovo een blote bewering betreft die niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd.

Waar verzoekende partij stelt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de op papier aangehaalde verbeteringen en het effectief “*beleven ervan door de Roma gemeenschap*” wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij verliet eind vorige eeuw Kosovo om reden van de oorlogsomstandigheden en keerde sedertdien niet meer terug. Verwerende partij motiveert omstandig en onder verwijzing naar de zeer uitgebreide landeninformatie gesteund op recente objectieve nationale en internationale bronnen

(administratief dossier, stuk 16) dat de situatie van de RAE-gemeenschap waartoe eveneens de Roma behoren tien jaar na het beëindigen van de Kosovaarse oorlog op fundamentele wijze in positieve zin is gewijzigd. Uit de bewoordingen van deze motivering blijkt tevens dat verwerende partij zich bewust is van het feit dat Kosovo niet volledig vrij is van interetnische problemen, wat door de door verzoekende partij bijgebrachte citaten uit diverse internationale rapporten enkel wordt bevestigd, doch deze gemeenschap bij problemen een beroep kan doen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten, die als toereikend wordt ervaren. Verzoekende partij toont met geen enkele informatie aan dat de in de bestreden beslissing vermelde in Kosovo aanwezige autoriteiten bij mogelijke problemen haar als Rom de nodige hulp en bescherming zouden weigeren te verlenen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* in zijn land van herkomst aanwezige nationale of internationale autoriteiten kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Verzoekende partij toont zoals reeds eerder gesteld op generlei wijze aan waarom zij bij terugkeer naar Kosovo geen enkel beroep zou kunnen doen op voormelde autoriteiten. Het door verzoekende partij aangehaalde MSS-arrest doet geen afbreuk aan deze bevinding en werpt evenmin een ander licht op de toegankelijkheid van de in Kosovo aanwezige hulp en bescherming zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekende partij, naast de vaststelling dat medische problemen geen verband houden met de criteria inzake de toekenning van het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming, evenmin aantoont dat zij in Kosovo geen beroep kan doen op medische zorg.

2.2.7. Uit de vaststelling dat de situatie voor de RAE-gemeenschap in Kosovo sedert het einde van de Kosovaarse oorlog drastisch is gewijzigd en dat bij eventuele problemen een beroep kan worden gedaan op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten besluit verwerende partij terecht dat er in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet aanwezig is.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven - uitgezonderd het niet dienstig

bevonden motief - die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT